

Arrest

nr. 340 371 van 30 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 20 januari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN OVERBERGHE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, komt op 9 juli 2025 België binnen en dient op 14 juli 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

Uit een “Eurodac Search result” blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker op 9 juli 2025 werden genomen in Spanje en dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Op 23 juli 2025 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) (administratief dossier, stuk 17).

Op 24 juli 2025 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening (administratief dossier, stuk 18).

Op 5 augustus 2025 stemmen de Spaanse overheden in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening (administratief dossier, stuk 21).

Op 12 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing wordt aangevochten bij beroep dat gekend is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het rolnummer 347 554.

Op 6 januari 2026 wordt verzoeker gehoord (administratief dossier, stuk 43).

Op 20 januari 2026 wordt verzoeker overgebracht naar het gesloten centrum (administratief dossier, stuk 47).

Op 20 januari 2026 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing wordt hem dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : Z.

voornaam : M.

geboortedatum : 13.10.2000

geboorteplaats : Tripoli

nationaliteit : van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te CIM om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Spanje, op basis van het Dublinakkoord van 05.08.2025, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 13.08.2025, met een termijn van 10 dagen. Op 11.09.2025 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:RvV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Spanje wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 12.08.2025.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 06.01.2026 geen andere elementen aan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 12.08.2025.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 06.01.2026 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 16.12.2025 en 06.01.2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 12.08.2025 die hem betekend werd op 13.08.2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

9° Terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 06.01.2026 dat hij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Spanje, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure zoals voorzien in artikel 74/25 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit

geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Op dezelfde datum als huidig beroep, met name 26 januari 2026, dient verzoeker ook een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name de behandeling van de reeds ingediende vordering tot schorsing die gekend is onder het rolnummer 347 554. Deze zaak heeft als voorwerp de bijlage 26^{quater}.

Bij arrest van de Raad nr. 340 370 van 30 januari 2026 wordt deze vordering tot schorsing verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 74/13, 74/11 en 62 van de Vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen: van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel; van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het *“respect voor de menselijke waardigheid”*.

Verzoeker voert aan dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten kan nemen en in bepaalde gevallen de vreemdeling naar de grens kan terugleiden. Deze terugleiding dient gemotiveerd te worden. Verzoeker vervolgt:

“De opsluiting is enkel aan de orde, indien geen minder dwingende maatregelen doeltreffend zijn. Bijgevolg dient er ook gemotiveerd te worden, waarom er geen minderverregaande maatregelen aan de orde zijn.

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van de verzoeker.

Noch motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken afdoende waarom ze overgaat tot huidige verregaande maatregel.”

“Zoals reeds aangehaald kan de Dienst Vreemdelingenzaken enkel overgaan tot de aanhouding van een vreemdeling, voor zover er geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

Nergens uit de beslissing blijkt of de Dienst Vreemdelingezaken is nagegaan of er minder dwingende maatregelen heeft overwogen. Dit is nochtans een wettelijke verplichting.

In casu zijn er evident minder verregaande maatregelen voor handen.

Verzoeker heeft steeds zijn actuele verblijfplaats doorgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit impliceert dat verzoeker een vast adres had. Hij heeft een vast adres dat gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de feiten blijkt dus dat verzoeker geenszins de intentie heeft om onder te duiken.

Verzoeker vormt ook geen enkel gevaar voor de openbare orde.

De dienst Vreemdelingenzaken had kunnen werken met een vaste aanmeldingsplicht of met een borgstelling, zonder onmiddellijk te moeten overgaan tot de aanhouding van verzoeker.

Toch blijkt nergens uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken enige ander maatregel heeft overwogen of waarom hij meent dat ze in casu niet aan de orde zouden zijn. De motiveringsplicht is geschonden.

De aanhouding van verzoeker is disproportioneel met het vooropgestelde doel.”

Verzoeker meent dat bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald het gezinsleven. Dit is niet gebeurd en houdt een schending in van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat hij in België een beschermenswaardig privé- en gezinsleven heeft. Hij heeft twee broers die in België erkend zijn als vluchteling. Verzoeker legt bewijs voor dat hij inwoont bij zijn broer M. Hij legt uit dat zijn ouders en twee andere broers vanuit Libanon een aanvraag gezinshereniging hebben ingediend, verzoeker meent dat deze aanvraag aan alle voorwaarden voldoet en dat, na goedkeuring door de DVZ, het hele gezin in België herenigd kan worden. Er wordt, evenmin in de bijlage 26^{quater}, geen rekening gehouden met de hereniging van alle gezinsleden in België noch met de eenheid van gezin. Er werd evenmin rekening gehouden met het privéleven van verzoeker. De bestreden beslissing diende volgens verzoeker nochtans een onderzoek in dit verband te doen. De bestreden beslissing is evenmin billijk en redelijk te noemen.

3.3.1. In de mate waarin verzoeker zijn “opsluiting” en “aanhouding” aanvecht, wijst de Raad op punt 2. van dit arrest waarin duidelijk wordt aangegeven dat en waarom de Raad niet bevoegd is voor een maatregel tot vrijheidsberoving. Er dient bijgevolg niet te worden ingegaan op verzoekers kritiek in dit verband.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven inzake de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat voor het waarborgen van de effectieve overdracht, het noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden en dat de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, is dat verzoeker de termijn voor vrijwillig vertrek die hem op 13 augustus 2025 werd gegeven, niet heeft nageleefd. Er wordt ook een overweging gemaakt inzake verzoekers familiaal leven en de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden onderzocht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker kan de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet met goed gevolg aanvoeren, aangezien de beslissing tot terugleiding naar de grens geen bevel om het grondgebied te verlaten is in de zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, maar een eigen beslissing zoals voorzien in artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan in dit verband evenmin dienstig aangevoerd worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3.3. Verzoeker lijkt aan te geven dat de beslissing tot (gedwongen) terugleiding, waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, niet deugdelijk werd gemotiveerd, maar hij weerlegt de pertinente vaststelling niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de termijn voor vrijwillig vertrek die voorzien was in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 13 augustus 2025, wat het bestuur noopte tot een dwangmaatregel. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 13.08.2025, met een termijn van 10 dagen. Op 11.09.2025 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Spanje wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.”

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de beslissing om hem zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden onwettig zou zijn. De Raad herhaalt dat hij niet bevoegd is om de beslissing tot vrijheidsberoving te beoordelen. Verzoeker toont niet aan dat hij daadwerkelijk zou hebben meegewerkt aan de uitvoering van het overdrachtsbesluit of dat hij concrete plannen zou hebben om zich op vrijwillige wijze naar Spanje te begeven. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat het kennelijk onredelijk zou zijn om over te gaan tot een gedwongen terugleiding naar de grens bijna zes maanden na het nemen van het overdrachtsbesluit.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de

uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

In casu stelt verzoeker dat twee van zijn broers legaal op het grondgebied verblijven en dat hij inwoont bij zijn ene broer. Verzoeker meent dat uit deze samenwoning blijkt dat hij en zijn broer een gezin vormen. Verder stelt hij dat zijn ouders en twee gehandicapte broers vanuit Libanon een aanvraag tot gezinshereniging hebben ingediend met zijn andere in België wonende broer. Verzoeker meent dat deze aanvraag aan alle voorwaarden voldoet en goedgekeurd zal worden waardoor heel zijn gezin zich in België zal bevinden.

Door louter te wijzen op zijn samenwoning met een broer, toont verzoeker op geen enkele wijze aan afhankelijk te zijn van deze broer of dat deze broer afhankelijk zou zijn van hem. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier het bestaan van enige afhankelijkheid. Er is bijgevolg geen sprake van een gezinsleven dat moet worden beschermd met verzoekers broer. Inzake de andere broer waarmee verzoeker niet samenwoont, wordt geen informatie voorgelegd en kan evenmin een afhankelijkheidsband blijken.

De verwijzing naar een gezinsleven in België met overige familieleden (ouders en twee andere broers) is louter hypothetisch gezien deze personen zich momenteel niet in België bevinden. Hierover kon en diende dus geenszins gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing. Verzoeker kan evenmin vooruitlopen op de beslissing die zal genomen worden in het kader van deze aanvraag gezinshereniging. Daarbij kan ten overvloede worden opgemerkt dat dit ook een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten betreft, waarbij een vorm van afhankelijkheid moet blijken. Deze is *a fortiori* nog niet aanwezig gezien deze personen zich niet in België bevinden.

Verzoeker toont geen beschermenswaardig gezinsleven in België aan.

Inzake zijn privéleven beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift ertoe hier louter naar te verwijzen, zonder dit op enige manier te duiden. Met dergelijke loutere bewering toont verzoeker op het eerste gezicht niet aan een door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven te onderhouden in België. Verzoeker toont aldus evenmin een beschermenswaardig privéleven aan in België.

Verzoekers uiteenzetting in het verzoekschrift is dus niet van aard om afbreuk te doen aan het motief in dit verband in de bestreden beslissing:

“De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 12.08.2025.

*Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 06.01.2026 geen andere elementen aan.
Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.”*

Uit de bijlage 26quater van 12 augustus 2025, waarnaar in huidige bestreden beslissing wordt verwezen en waartegen de vordering tot schorsing werd verworpen bij arrest nr. 340 370 van 30 januari 2026, blijkt dat verweerder het volgende oordeelde:

“Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broers. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielpcedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen hem en zijn in België verblijvende broers zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.”

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.5. In zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wordt vastgesteld dat hij de schending van deze bepaling niet uitwerkt en dat dit middelonderdeel daarom onontvankelijk is.

Volledigheidshalve kan worden verwezen naar wat in dit verband in het verwerpingsarrest nr. 340 370 van 30 januari 2026 met betrekking tot de bijlage 26*quater* werd overwogen.

3.3.6. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn middel poneert dat hem een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM, zou zijn onzegd. Door toedoen van de indiening van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen zoals bedoeld in artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, beschikt verzoeker namelijk over een schorsende beroepsmogelijkheid tegen het overdrachtsbesluit (bijlage 26*quater*). Verzoeker heeft dit rechtsmiddel trouwens aangewend. Middels huidige vordering heeft verzoeker een schorsende beroepsmogelijkheid tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens.

3.3.7. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). *In casu* is dit niet het geval.

3.3.8. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, waar verzoeker stelt dat de overdrachtstermijn van zes maanden is overschreden, hij niet kan worden gevolgd. Artikel 29.1 van de Dublin-III-Verordening schrijft voor dat de overdracht plaatsvindt uiterlijk zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek. *In casu* stemden de Spaanse autoriteiten op 5 augustus 2025 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening (administratief dossier, stuk 21).

De Raad stelt vast dat de vermelding van de datum van instemming "op 24.07.2025" in de bijlage 26*quater* een materiële vergissing betreft, wat erkend wordt door de advocaat van de verwerende partij ter zitting. De advocaat van verzoeker legt ter zitting e-mailcorrespondentie voor met de DVZ waaruit blijkt dat de DVZ op 28 januari 2026 aan verzoekers advocaat meedeelt dat de in de bijlage 26*quater* vermelde datum van 24 juli 2025 een materiële vergissing betreft en dat Spanje instemde op 5 augustus 2025, waardoor de termijn nog niet verstreken is. Verzoekers advocaat uit hierover ter zitting terecht zijn verontwaardiging. Er dient *in casu* evenwel te worden vastgesteld dat deze materiële vergissing in de bijlage 26*quater* de strekking van huidige bestreden beslissing niet heeft beïnvloed en dat verzoekers rechten van verdediging niet werden geschonden. Hij heeft immers middels huidig beroep en middels de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de zaak met rolnummer 347 554 een effectief rechtsmiddel uitgeoefend tegen de beslissing tot overdracht en tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens met vasthouding met het oog op overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat. Bijgevolg kunnen *prima facie* aan deze materiële vergissing geen verdere gevolgen worden verbonden.

3.3.9. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

A. DE SMET